

[Himmelstrup.]

jeg føler mig overbevist om, at under den Udvalgsbehandling, som vil komme om denne Sag, vil der blive gjort Forsøg paa paa langt mere virksomhedsfuld og for Erhvervene mere tilfredsstillende Maade at skabe den Kontakt mellem Administrationen og Erhvervene, som er nødvendig.

Med disse kritiske Bemærkninger om visse ikke særlig betydningsfulde Enkeltheder i Ministerens Forslag skal ikke være sagt, at vi fra vor Side mener, at vi kan lade Valutacentralordningen, som vi nu har haft i en Aarrække, løbe ud, at vi ganske roligt kan se den nuværende Valutalov løbe ud og afvikles. Det har vi, min Meningsfælle, Landstingsmand, Konsul Villemoes og jeg, jo ogsaa givet Udtryk for i selve Betænkningen paa Side 55, og det eneste, som i Virkeligheden har kunnet samle alle Udvalgets Medlemmer, er jo dette, at *noget* maa man beholde.

Vi er altsaa klar over, at af forskellige Grunde kan man ikke lade hele Valutaordningen løbe ud. Vi er paa det rene med, at vi har visse traktatmæssige Forpligtelser, som selvfølgelig skal overholdes, og vi er ogsaa paa det rene med, at selve Hovedtraktaten, nemlig Englandsoverenskomsten af April 1933, gør Opretholdelsen af i det mindste et vist Indseende med Importen nødvendig. Jeg tænker her ikke alene paa det, der direkte er udtrykt i Traktaten om, at vi skal gøre dette eller hint med disse eller hine Varer, men jeg tænker ogsaa paa selve den Hovedbetragtning, hvorpaa hele Englandstraktaten hviler, nemlig at man skal holde sig Handelsbalancen mellem de to Lande for Øje, saadan som det er udtrykt i Englandsoverenskomstens Formalsparagraf, der indleder selve Traktaten, og hvor der jo er udtalt Ønsket om, at man yderligere skal fremme og udvide Handelsforbindelsen mellem Kongeriget Danmark og De forenede Kongeriger Storbritannien og Nordirland. Det ligger i Sagens Natur, at de traktatmæssige Forpligtelser, som Danmark har paataget sig, skal overholdes.

Dernæst er vi ogsaa klar over, at saaledes som Vilkaarene former sig for Afsetningen her fra Danmark, har vi et Aktiv i selve vor Købeevne, og det kan vi udnytte ogsaa til Fremme af vor Eksport. Det kan jo ikke være skjult for nogen, at

selve Systemet med Byttehandel, med Tuskhandel, som finder Udtryk deri, at hvis du køber en Maskine hos mig, saa køber jeg en Ko eller nogle Dritler Smør hos dig, er et fremtrædende Princip i den internationale Handel i vore Dage, og at den Købeevne, som kommer til materielt Udtryk i vor Import, kan og bør udnyttes ogsaa til Fremme af Eksporten. Men vi kan ikke se rettere, end at disse Forhold kræver ikke en Baandlæggelse af praktisk talt hele Importen, og de kræver det navnlig ikke til Stadsighed. I Bemærkningerne til det foreliggende Forslag har Ministeren opgjort det saaledes, at af selve Vareimporten i 1931 maalt i Kroner er kun et ganske ringe Beløb, 4—5 pCt., opført paa Frilisten, mens de resterende 95—96 pCt. findes paa de saakaldte bundne Lister og er inde under Importregulering. Jeg tror, at Aarsagen hertil er den, at der i Virkeligheden ligger andre Formaal i selve Importreguleringen end dem, jeg her har nævnt, Hensynet til vore traktatmæssige Forpligtelser og Hensynet til vor fremtidige Eksport, og det er min Overbevisning, og Overbevisningen inden for det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, at hvis man vil begrænse Importreguleringen i Overensstemmelse med de Formaal, som jeg her har nævnt, vil det være muligt at lempe Importreguleringen meget betydeligt. Vi ved endvidere, at den Omstændighed, at man vil tilgodese Forhold i forskellige Retninger, at man har forskellige Formaal at tage Hensyn til under det nuværende Importreguleringssystem, skaber stigende Vanskeligheder fra Dag til Dag, Vanskeligheder, som det ikke vil være muligt i det lange Løb helt at overvinde.

I den Lovgivning, vi har haft om dette Spørgsmaal siden Januar 1932, har der altid, i selve Loven og ogsaa i de Bekendtgørelser, som har været knyttet til Loven, været angivet visse Retningslinier. Saadanne fandtes allerede i Loven af 30. Januar 1932, hvor det jo hedder, at Tildelingen af Attester skal finde Sted og Betalingsmidler stilles til Raadighed først og fremmest til Indførsel af Raastoffer for de eksporterende, for de valutaskabende Erhverv, og at dernæst skulde Valuta stilles til Raadighed til — som det hedder i Lovens § 2 — Opretholdelse af produktive Virksomheder. Det var i og for sig ikke andet, end hvad der